

ŠTYRI

V Midase sa more trblieta nazlato. Teda aspoň vyzerá, akoby bolo z tekutého zlata. V skutočnosti je modré ako každé iné more, ale svetlo dokáže robiť divy. Nevysvetliteľné divy. Svetlo môže klamať.

Nad krajinou sa týči zámok v tvare pyramídy, najväčšia stavba zo všetkých. Postavili ho z rýdzeho zlata a na slnku oslepujúco žiari. Obzor lemujú majestátne sochy a všetky domy v okolí sú natreté rovnakou žltou farbou. Dokonca aj všetky cesty a chodníky sú zafarbené nažlto, vďaka čomu slnečné lúče vytvárajú na morskej hladine nezameniteľný ligotavý odraz. Iba v najtemnejších nočných hodinách možno uzrieť ozajstnú modrú farbu Midaského mora.

Som midaský princ, čo znamená, že aj moja krv by mala byť zlatá. Každé zo sto kráľovstiev vytvára o svojich panovníkoch vlastné mýty a legendy. Kráľovskú rodinu z Págosu vraj vytesali bohovia zo snehu a z ľadu, preto sú obdarení mliečnobielymi vlasmi a perami belasými ako nebo. Na Eidýlliu zase žijú potomkovia boha lásky, a tak každý, koho sa dotknú, nájde svoju spriaznenú dušu. A midaskí vládcovia sú stvorení zo zlata.

Legenda hovorí, že všetci členovia mojej rodiny krvácajú poklady. Iste, v živote som krvácal už veľa ráz. Keď sa siréna zmení z lovkyně na

Zlato však prijal. Veľa vecí prijíma len preto, že môže. Asi to súvisí s tým, že je synom diplomata. Zrejme si povedal, že ak už má sklamať svojho otca a loviť so mnou sirény namiesto toho, aby zasvätil svoj život politike a diplomatickým rokovaniam medzi kráľovstvami, nebude to robiť polovičato. Dá do toho všetko. Aj tak nemal čo stratiť, lebo jeho otec medzičasom premenil svoje hrozby na skutočnosť a vydedil ho.

Všetko navôkol sa trblieta. Budovy, chodníky, dokonca aj móla v prístave. K oblohe sa vznášajú stovky zlatých lampiónov, oslavujú môj návrat. Otcov najbližší radca pochádza z krajiny veštcov a prorokov, preto vždy vie, kedy prídem domov. Zakaždým ma privítajú tancujúce plamene lampiónov, mihocú sa medzi hviezdami.

Vdýchnem známu vôňu domoviny. Midas vždy vonia po ovocí. Dužinaté hrušky a broskyne sa miešajú so sladkou marhuľovou arómou. A v pozadí sa nesie slabý nádych sladkého drierka – vychádza zo *Saadu* a pravdepodobne aj zo mňa.

„Elian,“ Kye mi položí ruku na plece. „Ak chceme dnes večer dačo zjesť, musíme si pohnúť. Dobre vieš, že keď tých hladošov nezadržíme, nenechajú nám ani omrvinku.“

Zasmejem sa, no pripomína to skôr povzdych.

Zložím si klobúk. Už som sa prezliekol z pirátskych hábov do jediného dôstojného oblečenia, ktoré na palube mám. Krémová košeľa s gombíkmi namiesto šnúrok, tmavomodré nohavice so zlatým opaskom. Možno to nie je odev hodný korunného princa, ale nehodí sa ani pirátovi. Dokonca som si z tenkej retiazky okolo krku sňal rodinný pečatný prsteň a nasadil si ho na palec.

„Fajn.“ Zavesím klobúk na kormidlo. „Už nech to máme za sebou.“

„Nebude to také hrozné,“ uteší ma Kye a napraví si golier. „Možno zistíš, že ťa kľaňačky celkom bavia, vykašleš sa na loď a všetci uviazneme v krajine zlata.“ Načiahne sa a postrapatí mi vlasy. „Ja by som sa nestá-žoval,“ dodá. „Zlato mám rád.“

„Elian!“

Amara sa rozbehne oproti mne a hodí sa mi okolo krku. Tuho ju objímam a zdvihnem ju zo zeme. Teším sa, že ju vidím – a ona sa teší, že vidí mňa.

„Vrátil si sa!“ zvolá, len čo ju položím naspäť na zem.

Venujem jej naoko ublížený pohľad. „Som doma len päť minút a už premýšľaš, ako by si ma ošklbala?“

Uštipne ma do brucha. „Iba trochu.“

Otec vstane z trónu a usmeje sa. V porovnaní s tmavou pokožkou má nápadne biele zuby. „Synak.“

Zovrie ma v náručí, potom ma potľapká po pleciach. Mama zíde zo stupienka a pripojí sa k nám. Je útla a nízka, ledva siaha otcovi po plecia. Má jemné, pôvabné črty tváre, rovné vlasy zastrihnuté po bradu a zelené mačacie oči orámované tekutou linkou, ktorej čierne konce olizujú jej spánky.

Čo sa týka zovňajška, kráľ je v každom ohľade jej opak. Uraštený a svalnatý, s kozou briadkou ozvláštnenou korálikmi. Hnedé oči mu ladia s farbou pokožky, sánku má hranatú a ostrú. Tvár mu zdobí tetovanie midaského hieratického písma, takže vyzerá ako čistokrvný bojovník.

Matka sa usmeje. „Už sme sa báli, že si na nás zabudol.“

„Len na chvíľu.“ Pobožkám ju na líce. „Spomenul som si na vás, hneď ako sme vplávali do prístavu. Uvidel som pyramídu a pomyslel som si: *Och, veď tam bývajú naši. Matne si pamätám, ako vyzerajú. Dúfam, že mi kúpili nejaký náramok, aby oslávili môj návrat.*“ Uškrniem sa na Amaru a znova ma uštipne.

„Jedol si?“ vyzvedá mama. „V hodovnej sieni pripravili veľkú hostinu. Myslím, že tvoji priatelia sú už tam.“

„Medzičasom určite spásli všetko okrem príboru,“ zašomre si otec popod nos.

TRI

Teoreticky som vrah, ale rád si nahováram, že je to jedna z mojich lepších vlastností.

Zdvihnem nôž do mesačného svitu, obdivujem lesklú krv, kým sa vsiakne do ocele a zmizne. Dostal som ho na sedemnásť narodeniny, keď už bolo zrejmé, že zabíjanie nevnímam len ako koníček. Kráľ vyhlásil, že je nevhodné, aby sa mladý princ ukazoval na verejnosti s hrdzavou čepelou. A tak sa teraz ukazujem na verejnosti s magickou čepelou, ktorá tak rýchlo vpíja krv obetí, že sa ňou nestihnem ani pokochať. Takto to je zrejme oveľa vhodnejšie. Aj keď na môj vkus trochu teatrálné.

Obzriem si mŕtvolu na palube.

Saad je mohutné plavidlo, dlhé ako dve bežné lode. Unieslo by štyristo námorníkov, no mám ich o polovicu menej, lebo zo všetkých cností si najviac vážim lojálnosť. Na korme sa hompálajú staré čierne lampáše, špicatá čeleň prečnieva ďaleko cez provu ako dýka. *Saad* nie je len obyčajná plachetnica, je to zbraň. Tmavomodrá ako polnoc, s plachtami krémovými ako kráľovna pokožka, s hnedou palubou hladkou ako kráľova tvár.

Na palube v tejto chvíli leží krvavé telo mŕtvej sirény.

„Nemala by sa rozplynúť?“